

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT & EDITORIAL

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOSEPH REYNÉS.

Imaginació fogosa,
gran talent, gust extremat,
executa lo que pensa
y tot lo que pensa es gran.

Sas obras portan un sello
tant marcat y original,
que entre 'ls escultors de fama
avuy ja no té rival

LO SR. TUSQUETS Y 'L DILUVI.

Cansat, sens dupte, de anar á ca 'n Parés á examinar quadros sense poderlos veure, só pena d' endurse'n la pintura ab la punta del nas, lo crítich del *Diluvi*, lo famós D. Lluís Carreras, acaba de inventar un nou sistema de parlar dels artistes.

Diumenje passat va inaugurar-lo ab l' eminent pintor Tusquets.

Gracias á D. Lluís Carreras, sabém que lo que pinta en Tusquets s' ho ven y s' ho fa pagar. (¡Ve-jin, quina extranyesa!); sabém ademés qu' está casat ab una italiana que tenia dot, y sabém per últim que ha comprat algunas fincas y que aspira á comprarne d' altrás. (¡Quina cosa més abominable!)

D. Lluís l' embesteix per aquest costat y 'l pcsa com un drap brut: lo tracta de usurer y de juhéu, de artista metalisat més cuidadós del negoci que del art, y en cert modo tem que si l' Ajuntament arriba á confiarli la restauració del Saló de Cent, es capás de fer un pastitxo y fugir á Italia ab las ganancias á comprarse un' altra vinya.

Coneixia algun tant y apreciava molt á n' en Tusquets com artista de valía, per més que com á particular no 'l coneix encare ni de vista; pero l' article del crítich del *Diluvi* me l' ha fet simpá-tich. Molt desgraciat ha de ser l' home que arriba á mereixe 'ls elogis ó las simpatías de un tipo en tots conceptes tant mal girbat com lo fantasma de la barba de regalessia mastegada.

Figura renyida ab l' estética; escriptor repelòs y adotzenat que 's dona cops de puny ab la gramática; cervell reblandit pèl veneno de una mala intenció incurable, ¿cóm ha de compendre ell ara ni may que un artista pugaliar lo cultiu del art

que professa, ab l' aspiració natural de tot home honrat que treballa, desitjós de guanyarse la vida y de millorar la seva sort?

No: aquestes coses no están al alcans de certs desgraciats, carregats de ínfulas y de miseria.

Els no poden explicarse que un artista 's finqui, ó que un literat prosperi: desde 'l moment que prospera ó 's finca ja no es tal literat, ja no es tal artista, es un negociant. L' ideal del literat ó del artista consisteix per ells en dur la camisa bruta, *las botas taquitortas y esmorrats los pantalons* (com deya 'l pobre Carlos Altadill); en no menjar sempre que 's tè gana y en dormir sobre la tela de un catre ó á la palla.

Aixó es l' ideal; pero en realitat ells mateixos fan tots los possibles per apartarse'n y si no ho logran, no es perque no vulgan sinó perque no poden.

En proba, que han tocat totes las teclas per conseguirho, y han desafinat sempre.

Han intentat reformá 'l teatro, y 'l públich (¡descastat!) no ha sapigut compendre'ls y 'ls ha reventat de una xiulada. Han probat la novela, creyentse que deixarian més petits que als nanos de la plassa de Catalunya á tots los novelistas hags y per haver, desde Cervantes á la Pardo Bazán, y han arribat á vendre tot lo més mitja dotzena d' exemplars que han servit de dormitori al infelís lector, quedantse 'l resto de l' edició dormint en pau en los magatzems del editor que ha tingut la mala idea d' embolicarse ab ells.

Després de passejar la seva trista figura per algunas capitals d' Europa, obligats algun cop, á guanyarse la vida empedrant carrers (feyna, per cert, molt més honrosa que la d' escriure tal com ells ho fan); y prestantse altrás vegadas á redactar *libelos repugnants* (¡ells, los enemichs del comer y del negoci!) per un grapat de rals ó de pessas de dos, vè que arriban á l' edat de la desesperació, y llavors troban un periódich amich de la bulla y del escándol, que 'ls hi ofereix las sevas columnas y un trist sou de 25 ó 30 duros al mes, ó siga lo necessari per no quedar á deure las patatas.

Ja tenen respiradero. Ells, que han sigut sempre impotents y que duhen al pap un dipòsit de bilis rancia y consumida, van abocantla á glops, creyentse arribar á la altura de las personas més distingidas, las úniques contra las quals s' atreueixen á vomitarla.

¡Y aquí 'ls teniu prestantse á fer contorsions crítico-literarias dos ó tres cops á la senmana, per fer riure als uns, escandalisar als altres, y donar dret als de la casa per dir lo que deya cert dia un dels amos del *Diluvi*, contra una persona que li era antipática:

—¡Cuidado, que 'l día que 'm cremo *li abordo* en Carreras!

Aquesta frasse rigurosament històrica dona dret á afirmar que certs periódichs á més del negoci, cultivan l' hidrofobia canina y que hi ha infelissos que 's prestan á practicarla en benefici de dits periódichs y per recreo dels babaus que van sempre adelerats darrera del escándol.

L' últim diumenje va tocarli 'l torn al pintor Tusquets.

Y per dirnos que més que artista era un negociant, lo *Diluvi*, com de costum, no va descal-sarse; ni menos va tenir present, que tothom á Barcelona, desde 'l més gran al més xich, tè dret de preguntarli:—¿Y tú, *Diluvi*, y tú, *eco de las clavegueras y nèt de la Salvadora*, com t' han dit

tantas vegadas, qu' ets sinó un negociant y negociant de mal género?

¿Quinas opinions defensas? ¿Quins propòsits sustentas? ¿Quinas aspiracions te guían y t' impulsan?

Periódich que blasonas de lliure-pensador y descregut, y no 't descuidas casi may de publicar una nutrida secció religiosa, com si estesses gelós del *Diari de Barcelona* y del *Correo catalán*; periódich que fas gala de demócrata, y atacas ab sanya á tots los *gefes* de la democracia, desde 'n Castelar á n' en Pi y Margall; periódich, en fi, qu' ara últimament l' has dada en ferte 'l catalanista y surts escrit en castellá, y lo qu' es pitjor encare, en castellá dolent.

Vaja, tú y 'l teu crítich, tant digne l' un del altre, creguéume, pleguéu 'l ram, que avuy no podéu ja ocuparvos de res, ni de ningú, sense que per tot Barcelona s' escolti aquest *estribillo*:

—¿Has vist lo *Diluvi* qu' asqueròs?

P. DEL O.

Aixís com la *Lucrecia* ha sigut una de las óperas més bèn tretas de l' actual temporada, *Aida* no ha tingut tanta fortuna. ¿Per quí 's vá perdre? Per tots en general.

Las facultats especials de la Borghi Mamo no s' adaptan, ab tot y ser brillantíssimas, á la *particella* de la protagonista; en lo mateix cas se troba l' altra Borghi, encarregada del paper de Amneris; en Devoyot patia d' orgasme 'l dia del estreno y 'l tenor De-Negri qu' estiguè bèn en los passatjes de forsa, flaquejá en los recitants.

Per acabar de coronar la festa, ni 'ls coros ni l' orquesta van distingirse gran cosa.

De fragments bèn cantats, van sentirse'n alguns; pero 'l conjunt vá ressentirse per las causas que deixém expressadas.

∴ Y aném ara al *Principal* ahont ha comensat á treballar la companyia de la qual forma part l' eminent actris Sra. Tubau de Palencia. Més qu' en lo *Demi-monde* 'ns ha agradat aquesta companyia en lo sainete *Pepa la frescachona*, original de D. Ricardo de la Vega.

Tot lo que á aquesta obreta li falta d' argument y novedat, li sobra d' ingeni y bona pintura dels tipos. La presentació de una casa de vehinat madrilenya no pot ferse ab més acert. La gracia y la bona sombra hi palpitan sense parar, y 'l públich aplaudeix y ho fá ab justicia.

Per últim la empresa del *Principal* n' ha ensopegada una de bona.

∴ Tres representacions van donadas de *Lo Bordet* en lo *Teatro de Catalunya* y las tres se contan per tres magníficas entradas. Tota la premsa ha consagrat á aquesta producció articles meditats fent ressaltar lo mérit de l' última producció de nostre estimat director. Sols *Lo Diluvi* no l' ha deixada bona ni pèls gossos. Per aixó, sens dupte, 'l públich acut á aquell teatro.

La empresa de L' ESQUELLA DE LA TORRATXA ha confiat la redacció del article crítich de dita producció al conegut escriptor D. Valentí Almirall. Si 'l rebém á temps l' insertarém en lo present número; sinó, 's quedarà per la senmana entrant.

∴ En lo *Tivoli* va estrenarse dimecres una sarsuela titulada *Las amazonas del Ganjes*. Es

una traducció del alemany, y 'n parlarém com se mereix la próxima senmana.

∴ A *Romea* están ensajant una nova comedia catalana titolada *Los tres del Profeta*; á *Nove-dats* lo drama castellá *El crimen de Faverne* y á *Catalunya* están ja molt adelantats los ensaigs de l' obra d' espectacle *Marietta Menotti ó la loca de los Alpes*, sobre la qual no 'ls dirè sinó qu' es deguda á la mateixa ploma que vá escriure la tant celebrada com aplaudida *Portera de la fábrica*.

¿No veuen? Los teatros ja 's preparan per Nadal.

N. N. N.

DE BALCÓ Á BALCÓ.

Encare de curt vestía,
m' extassiavan los aucells
y 'l dolç flayre dels clavells
qu' á fora 'l balcó tenia.

Al sè al balcó recolzada
ma ignocenta cadenera
ab sa vétu tant encisera
entonava una cantada.

Un dia estava regant
la mèva planta preciosa
quan un jove 'm diu: «hermosa»
desde 'l balcó del davant.

Vaig fugir més prest qu' un llamp,
y mas gallas, de vermellas
semblavan dugas rosellas
de las que 's crian al camp.

Cert jorn posava panís
á la gabia per l' auvell,
y va dirme lo donzell:
«Mirim y serè felís.»

Per dirigirli la vista
no vaig tenir esperit;
me fico á dins desseguit
mitj plorosa de tant trista.

Hi torno al cap d' un moment,
y va tirarme una toya
que per ser tant bonicoya
vaig cullirla mitj sonrient.

Comprenent ell, allavors,
per las toyas ma il·lusiò,
cada dematí, 'l balcó
m' alfombrava ab rams de flors.

Era tant gran ma fal·lera,
que 'ls clavells sovint regava
y mitj pinyonet donava
á ma tendra cadenera.

—Lo mèu cor res escatima
per vosté, un jorn va dirme ell:
—Almenys dóngui 'm un clavell
y compendré que m' estima.—

Vaig contestarli que no:
pro un altre jorn me 'l demana
y sent un poch més galana
li tiro desde 'l balcó.

Molts cops la mare 'm buscava;
jo feya 'l sort, y me 'n reya;
mes si á obrí 'l balcó s' esqueya,
parlant ab ell m' atrapava.

Un jorn, pobra mare, 'm crida,
y 'm diu:—Noya, vina aquí:
lo que fas ab lo vehí
ja passa un xich de la mida.

No vull que cap més moment
surtis, Maria, al balcó,
si no 't jura aquest minyó
paraula de casament.—

M' agrada molt la obediencia
y á fi d' evitá un desori
vareig parlá del casori
al jove, ab tota ignocencia.

Mès fret qu' un glas va quedar
y 'm planta sens dirme «adeu.»

Dos jorns després, lo pis seu
veig qu' estava per llogar.

Aquesta acció tant crüel
va robarme l' alegría,
de modo que tot lo dia
ploro llágrimas de fel.

¡No fa poch temps que no he estat
en aquell ditxós balcó!
Per més que fassi caló
lo tenim sempre tancat!

¡Corsecada está la planta,
mitj esmortuida de set!

¡Y temps ha que l' auellet
viu molt trist y apenas canta!

MARÍA BOCANEGRA

No un esquellot sinó un bon repich de campanas mereix la senyoreta Lluisa Maria Guerra, eminent pianista.

Si la sentissin tocar lo piano sense véurela, no sabrian acabar de comprendre com una nena de 16 ó 17 anys domina fins á tal punt aquell difícil instrument, interpretant de una manera acabada las obras més difícils dels grans mestres.

Artista de rassa, tots los géneros li van bè: reuneix á la delicadesa femenina, la forsa viril y un bon gust y un sentiment que sols posseheixen los intérpretes privilegiats.

Dilluns va fernes passar una vetlla deliciosa en lo suntuós taller dels germans Masriera, los quals l' havian posat á disposició del mestre Vidiella, professor de la aplaudida artista.

Es incomparable l' efecte que va produhir la pianista, y 'ls aplausos van convertirse bèn prompte en una ovació estrepitosa.

Entre pessa y pessa 's llegian poesías apropiadas de coneguts poetas catalans, y tothom va sortir més que satisfet, entussiasmat del acte.

Y aquí fém punt final per avuy.

No es aquesta l' última vegada que 'ns ocuparém de tant notable artista.

L' ESQUELLA DE LA TORRATXA, avants que vaja á recullir aplausos y gloria per las primeras capitals de Europa y América, sabrá pagarli un petit tribut de admiració.

Vaja, ja estém salvats. Ja 'ns ha sortit un auxili de allá ahont menos l' esperavam.

En Moret (segons diu un telégrama) está resolt á secundar tot quant contribuheixi á donar brillantés á la próxima Exposició Universal de Barcelona.

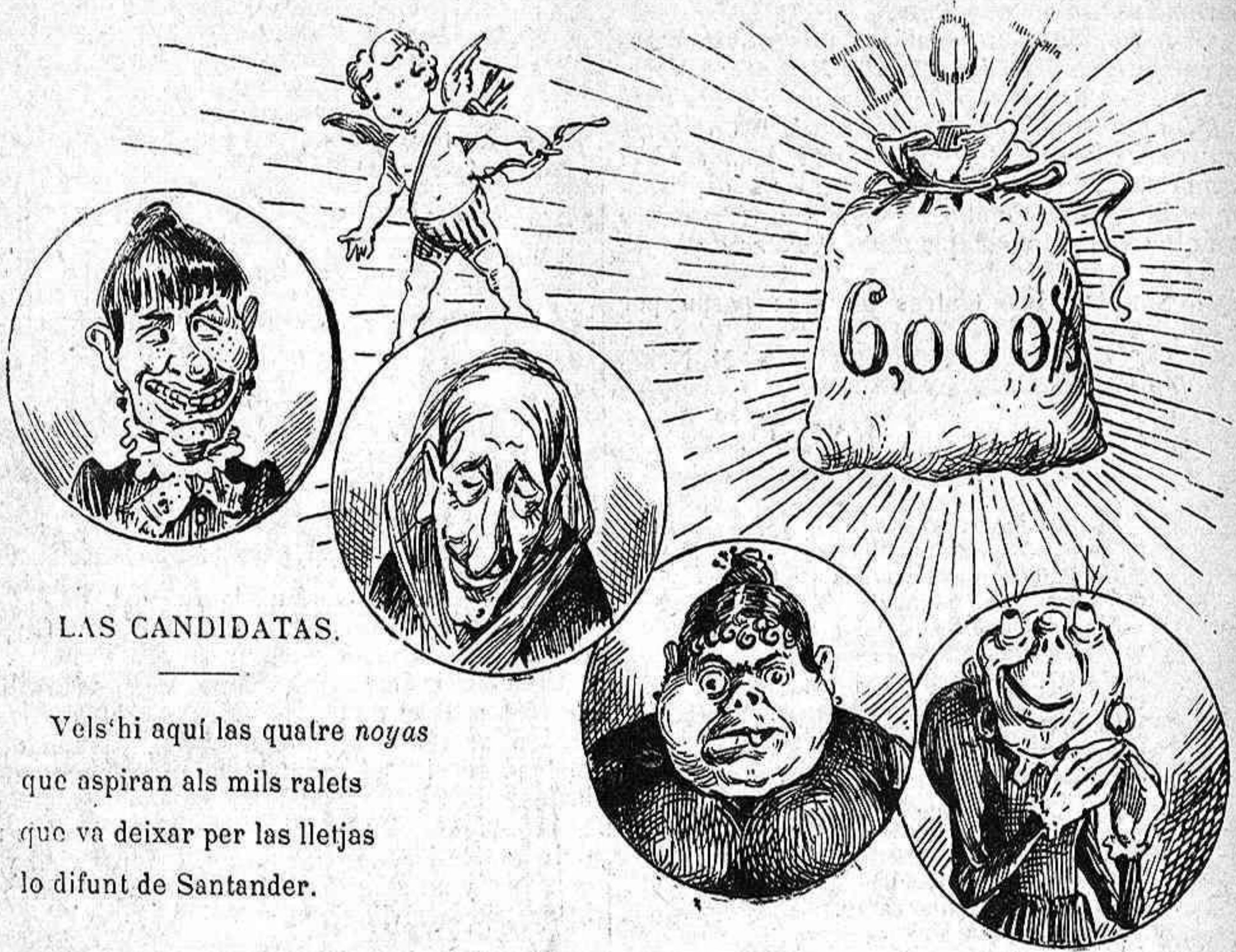
Eh que serém felissos? Perque en Moret es capás de fregar l' Exposició ab polvos de llumanera ó ab fosforita, perque tregui més brillo.

S' assombra un periódich de que la tolerancia religiosa vaja prosperant fins al punt que Lleó XIII acaba de concedir llicencia perque puga efectuar-se l' casament de un juheu ab una católica.

No hi ha motiu de assombrarse.

Aquí lo que s' hauría de averiguar es quant ha costat aquesta llicencia.

Tot lo demés son trons.

LAS CANDIDATAS.

Vels'hi aquí las quatre *noyas*
que aspiran als mils ralets
que va deixar per las lletjas
lo difunt de Santander.

En Merlatti continúa dejunant.

Quan feya ja 33 dias que no menjava diu que la seva sanch presentava senyals de descomposició, y que tenia una gran debilitat de ventrell; pero ell ferm y resolt á no probar aliment fins á mitjans de decembre.

Si arriba á sortir bè del seu empenyo, será menester proclamarlo rey de la Quaresma.

L' ajuntament ha decidit contribuir ab cinch mil pessetas á las obras de restauració de la iglesia de Sant Francisco de Paula.

Y cuidado que no 's tracta de Sant Francisco de Paula Rius y Taulet.

Per m's que ara podrá dirse que l' alcalde obsequia al seu patrò, y 'ls barcelonins pagan.

L' alcalde ha prohibit l' entrada dels periodistas al Salò de conferencias.

Molt ben fet... Per aná á veure bugadas... y á sentir bugaderas...

Es alló que dihuen los castellans:

«La ropa sucia se lava en casa.»

Ha sigut impresa y s' ha posat á la venta l' aplaudida comedia del inteligent actor Sr. Capdevila, *A mitj camí*, estrenada ab éxit extraordinari en lo *Teatro de Catalunya*.

Com saben, se tracta de una de las pessas que han obtingut més éxit en la present temporada.

Se ven á la llibreria de Lopez. Preu, una peseta.

Un pobre infelís morí al hospital, víctima de una *triquinosis*.

Van á casa seva y troban á la seva esposa, atacada del mateix mal.

Buscan, regiran y descubreixen un tros de pernil averiat.

Ja tenen lo cos del delictu: quan vels'hi aquí que someten lo pernil al exámen microscópich, y resulta que no tèn ni ha tingut may sombra de triquina.

¡Oh, la ciencia!

¡Quins petardos dona la ciencia!

Traslademnos al Teatro de Perpinyá.

S' está representant lo *Guillermo* y á l' hora de sortí 'l tenor, lo buscan y no 'l troban.

Se suspén la representació cosa de un quart d' hora, y al últim se presenta l' artista que s' havia fet fonedís y dirigintse al públich, y senyalant l' escena exclama:

«Senyors, ja veuhén quanta roca, quanta montanya y quanta espessura... No estranyin que m' haja perdut y que arribi una mica tart.»

Una part del públich se clava á riure, 'l resto xiula y l' ópera acaba com lo Rosari de l' Aurora.

A Madrit ha arribat á vendres pèls carrers una pessa de música titolada: «*El tango del cura Galeote*.»

Y dihuen que Madrit es lo cervell d' Espanya. Si aixó fos cert, hauriam de trasladar la capital á Sant Boy.

L' eminent pintor D. Ramón Tusquets sortí dissapte darrer en direcció á Roma.

Lo diumenje vá publicá 'l *Diluvi* l' article escandalós ocupantse del indicat artista.

Fins ab aixó 's coneix la delicadesa y 'l valor del nèt de *La Salvadora*.

CRÓNICA DE LA CASA GRAN.

Lo célebre matadero
de la *Vinyeta* 's farà,
de modo que alguns fulanos
una *vinya* hi trobaran.

No hi ha 25 pessetas
pels *gastillos* dels gegants
y en cambi hi ha alguns mils
(duros)
per pagar l' *entarugat*.

En mitj de la horrible crisi
que devora la ciutat,
regalan diners al clero
per certes obras que fa.

Y com á remey que 'ns salvi
de tantes calamitats
se prohibeix que la premsa
en cert puesto hi fiqui 'l nas.

Una historia que sembla quënto:

Vivía á Castellamare (Nápoli) un jove anomenat Pau Conte al qual destinava sa familia al estat eclesiástich, quan tot de un plegat la parálissis vá impossibilitarli 'ls brassos y las camas.

Una nit vá somiar que li eixia la sombra de Pio IX, dihentli: «Si tocas un dels mèus autògrafos, te curarás.»

Tal dit tal fet.

Vá presentarse al bisbe de Castellamare; aquest vá ferli tocar una carta que tenia la firma autèntica de Pio IX, y va curarse.

Figürinse 'ls capellans quina alegrí! ¡Miracle! ¡Miracle! deyan, y enviavan al tal Conte á Roma perque expliqués lo prodigi á Lleó XIII.

Quan vels'hi aquí, que, trobantse á Roma, torna á caure malalt, y de autògrafos de Pio IX si vá tocarne..... Pero, com si toqués lo banch de la cuyna. La parálissis anava essent cada día més forta, fins que un metje anomenat Catulo Fusco vá encarregarse de curarlo per medi del magnetisme.

Y vá ferho en pochos días.

Los capellans, al saberho, van enfutismarse, 'l jove Conte vá veure's expulsat del seminari, y cada día rebía un sach de anónims y de insults. Un día ván amenassarlo ab un revólver; un altre día ván donarli una sumanta.

Y vels'hi aquí que quan més desesperat estava, una senyora francesa, guapa, jove, sense més parents que la seva mamá y duenya de un dot de sis milions de franchs, li concedeix la seva má d' esposa.

Y aquí tenen al ex-seminarista, casat, rich y á punt de anársen al cel ab cotxe de vuit caballs.

Perque ara 'ls capellans ja no li buscarán lo cos.

Ara li buscarán los quartos.

Lo *Teatro Real* de Madrid passa alguns apuros.

Segons contan, l' empresari li deu al govern la friolera de setanta cinch mil duros de arrendament, y ara 's busca la manera de suposar que las obras que s' han fet en lo dit teatro valen se-

tanta cinch mil duros justos, y que l' empresa y 'l govern están en paus.

Podrá 'l govern quedar en paus ab l' empresa del *Teatro Real*; pero de fixo que quedará en guerra ab los contribuyents, que son los que van pagar la construcció de aquell teatro, per diversió de la gent de Madrid.

Quan més excitada está l' atenció de la gent de París contemplant á l' home que vol passar cinquanta días, sense tastá' aliment, ja surt un altre gat dels frares que 's proposa fer monstruositats movent las barras.

Aquest bárbaro 's compromet á devorar cada día *cinquanta kilógramos* de aliment, cru ó guisat, de la manera que 's vulgui.

Y no obstant això que assombra als de París, aquí no faria cap efecte.

Aquí tenim ministre que de una caixalada s' empassa mitja Espanya.

De un periódich francés:

Dos veteranos descalabrats del temps de las guerras del gran Napoleón se passejavan pèl pati dels *Inválits* y al passar per davant de l' estatua del emperador feyan lo saludo militar.

—¿Tant estiméu la memoria del gran home? vá preguntarlos un foraster que allí 's trobava.

Y un d' ells vá respondre:

—¡Ah, caballer! Nosaltres no som, ni serém may ingrats .. Si avuy som *inválits* á ell ho devém.

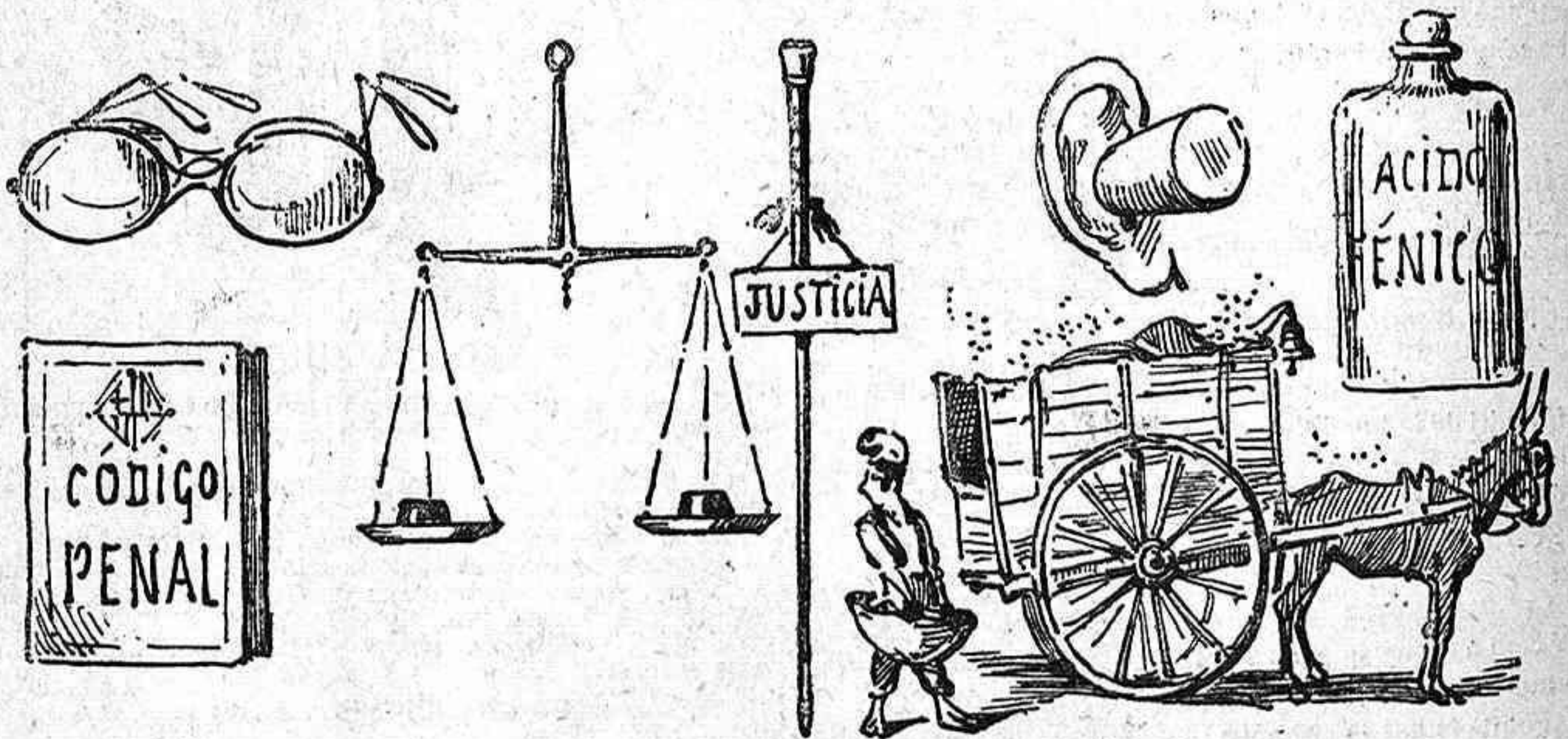
Aquí ván tres pensaments que 'ns ha enviat lo nostre colaborador J. Lambert:

La suprema felicitat consisteix, segons la religió, en la gloria; segons lo matrimoni, en no tenir sogra.

Una proba més del progrés que domina en las grans ciutats sobre 'ls pobles de fora es la següent: Los pagesos coneixen la temperatura ab las estrellas; nosaltres ab los ulls de poll.

Lo cigarro es l' imatge de la vida. Lo fum son las ilusions; la cendra la realitat.

LO QUE NECESITAN LOS INSPECTORES DELS MERCATS.

Ben á las claras está:
¿no ho comprenden? .. ¡Barriná!

EPIGRAMAS.

La Roseta cada dia
 porta un pa á casa en Badía,
 y en Pau, qu' es xicot de guassa,
 li diu quan véu qu' ella passa:
 —Roseta, pèl pa 't voldria.

SIR BYRON.

A D. Pere Romagosa
 li pregunta sa mullé:
 —Veyám ¿quin es l' home que
 no enganya á la seva esposa?
 Y ell li respon:

—Vés, no ho sé.
 P. ITALIA.

L' altre dia deya un mestre
 á un seu deixeble xicot:
 —Tú no inventarás la pólvora
 Y ell digué:—Vosté tampoch.

R. SUÑE.

La Modesta, la modista
 del carrer dels Quatre-vents,
 es modista, 's diu Modesta
 y de modos no 'n tè gens.

Jo.

Parlant ab un prestamista
 lo cego Sr. Batista
 molt serio y formal va dí:
 —Jamay la vergonya á mí
 m' ha fet abaixar la vista.

C. VALLS.

En un teatro, un día de funció.
 No 's véu un' ánima: los pochs espectadors que
 hi ha no 's veuhen.

No obstant se tira teló, y comensa la represen-
 tació de la comedia.

La dama s' acosta al oido del primer galán, y li
 diu alguna cosa á l' orella.

—Ja pot dirho, alt, respón lo galán: ara ray qu'
 estém sols.

Se tracta de una nena guapíssima y pobre que
 porta un anell ab una pedra blanca.

—¡Si será un brillant! diu un.

—Me sembla que no, respón un altre.

—Senyors, diu un tercer: si aquesta noya sent
 tant pobre, tè un brillant, consti que d' ella no 'n
 dono dos quartos; pero si sent tant maca, porta
 joyas falsas, per mí val un Perú.

A un vell li preguntavan:

—¿De quina edat li agradan més las donas?

Resposta del vell:

—Jo 'ls dirè, quaranta anys endarrera, quan
 era jove, las buscava de l' edat que volía; ara las
 busco de l' edat qu' ellas me volen.

A un sabater, li deya un parroquiá molt rich:

—¡Hont s' es vist! Unas botas que tot just ahir
 vaig estrenarlas, y avuy ja están rompudas.

—¡Si qu' es extrany! digué 'l sabater. ¿Que
 potsè ha sortit á passeig á péu?

—¿Y donchs?

—No parli més; ja ho entenoh. Jo li vaig fé
 aquestas botas creyent que sortiria en cotxe.

Un pagés va á casa de un fotógrafo y li pre-
 gunta:

—Un retrato de aquests de mitj cos en amunt
 ¿quán valen?

—Déu rals, respón lo retratista.

—¿Y de mitj cos en avall?

Un home molt avaro hereda 20 mil duros, y
 com es molt natural ne tè una gran alegría.

Calculin si havia de tenirla forta, que tot lo día
 deya:

—¡Ara si qu' estolviaré!

¡JA SE ACABA! ¡JA SE ACABA!

SEGONA EDICIÓ.

Un quadern espléndit, innumerables dibuixos, magnífi-
 cas láminas al cromo, vintiquatre grans planas, paper de
 primera.

Los dibuixos van firmats pèls reputats artistas Pellicer,
 Mestres y Moliné.

La part literaria, dirigida per P. K. (J. Roca y Roca), es
 deguda als reputats escriptors catalans Almirall, Alonso
 del Real, Arús y Arderiu, F. Bartrina, Calvet, C. Gumá,
 Mestres, A. March, Oller, Rahola, Soler, E. Toda, Ubach
 y Vinyeta, Vidal y Valenciano y altres coneguts y distin-
 gits autors.

Preu DOS ralets.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla de
 Mitj, 20, principals llibrerias, Kioscos y Corresponsals de
 LA ESQUELLA y La Campana.

TRENCA-CAPS

XARADAS.

I.

A la Habana vaig aná'
y per cert tot admirat
vaig quedar, perquè plantat
tan *total* vaig veure allá.

Segona-tres es un déu
ídol, *dos cops hu* també,
y *segona-prima* á sé
se porta per tot arréu.

Tersa-tercer fruyta vista
en lo billar *hu-tercé*
y si no la treus, diré
que 'l qu' es tú no ets xaradista.

SIPARI.

II.

Digué un *hu-dos* á un pillet
que li robá la *tot*:—Has
caygut á la *tres-dos-tersa*,
me sembla noy que rebrás.

MATA-PARENT.

MUDANSA.

Ahí á la *tot* vaig trobar
á la *Total* tota *tot*,
jo que sí, sens dirli un mot,
giro y me 'n vaig entornar.

PEPITO ITALIA.

SINONIMIA.

—¡Diantre! Ahont *tot* senyor *Tot*
aquesta tant gran *total*?

—Al carrer del Hospital
á casa del meu nebot.

JOAQUIM SAURI.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom de home.
5 2 3 4 1.—Fruyta.
5 6 1 4.—Ciutat de Italia.
1 2 5.—Una planta.
1 6.—Nota musical.
5.—Una lletra.

POBLET DE L' ESPLUGA.

TRENCA-CLOSCAS.

RES PAU, PÓSILS FORA.

Formar ab aquestas lletres lo títol de una pessa cata-
lana.

P. MARTÍ.

CONVERSA.

- ¿Ahont anavas Estevet ahir tant mudat?
—A veure la xicota.
—¿Cóm se diu?
—Home, tú mateix ho has dit.
—¿Quí, jo?
—Sí, y fins has dit lo carrer ahont está.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

GEROGLIFICH.

×
.
i
alla
PPTA

CÁLAMO.

Cástich que un bon fumador
donaria á aquest fulano
que, per nostre torment, es
contratista de tabacos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Fi-lo-me-na*.
2. Id. 2.ª—*Es-que-la*.
3. ANAGRAMA.—*Faust-Fusta*.
4. ACENTÍGRAFO.—*Cansó-Canso*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Fusteria*.
6. ROMBO.—
S
S I O
S E L L A
S I L V E L A
O L E S A
A L A
A
7. TRENCA-CLOSCAS.—*Pau Claris*.
8. GEROGLIFICH.—*Per sabatas un sabatè*.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.